

HATİCE MERYEM • Aklımdaki Yılan

HATİCE MERYEM 1968 Kasım'ında İstanbul'da doğdu. 9 Eylül Üniversitesi İİBF Maliye Bölümü'nden mezun oldu. Üç buçuk yıl bir bankada çalıştı. 1994 yılında mesleğini bırakıp Londra'ya gitti. Orada temizlikçilik, çocuk bakıcılığı, ütücülük, gazete dağıtıcılığı gibi çeşitli işlerde çalıştı. 1996-2001 yılları arasında *Öküz* dergisinin Genel Yayın Koordinatörlüğü'nü yaptı. 1999 yılında *Varlık* dergisinin düzenlediği "Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülleri Yarışması"nda "Siftah" adlı öyküsü öykü dalında dikkate değer bulundu. 2000 yılında *Siftah* adlı öykü kitabı Varlık Yayınları'ndan çıktı. Öyküleri *Varlık* ve *E* dergisinde yayımlandı. Amatör olarak fotoğrafçılıkla uğraşiyor. *Sinek Kadar Kocam Olsun Başımda Bulunsun* adlı kitabı 2002 yılında yayımlanmış ve Ankara Devlet Tiyatrosu tarafından sahnelenmektedir. 2008 yılında ise *İnsan Kısım Kısım Yer Damar Damar* adlı romanı yayımlanmıştır

İletişim Yayınları 1489 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 206

ISBN-13: 978-975-05-0777-9

© 2010 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2010, İstanbul

EDITÖR Belce Öztuna

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Defne İpek

BASKI ve *CİLT* Sena Ofset

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloglu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

HATİCE MERYEM
**Aklımdaki
Yılan**

i l e t i ŝ i m

... kedi yavrularını boğan, yılanı vuran, hasta tavuğu öldüren
ya da beyaz karıncaların yuvasında kükürt yakan
babam değil annemdi.

Annem insanlığın, işlerin nasıl yürüdüğünü bilen takımındandı
ve olayların gerektirdiği gibi davranırdı.
Gayet sevimsiz bir rol.

Doris Lessing, *Kedilere Dair*

İçindekiler

At Kürt Uçurtma Şenlik.....	7
Kadın Kadına Bir Hesaplaşma.....	35
Miras.....	55
Bir Gün Annem Çocukken.....	69
Ucube Gibi Bir Şey.....	79
Ayna Kuyruk.....	87
Eski Seks Yıldızı Dostum.....	95
Aklımdaki Yılan.....	105

At Kürt Uçurtma Şenlik

I

Cuma gece yarısı işinin ehli dört cerrah sıcak yataklarından doğrulup sokaklara döküldüler; benim eve gelip gizlice yatak odama girdiler; kafatasımı ustalıklı kırıp içini irili ufaklı taşla doldurdular ve yeniden dikiş atıp birbirlerini de güzelce tebrik ettikten sonra çekip gittiler. Sanki. Öyle bir baş ağrısıyla uyandım cumartesi sabahı. Gözüm ne uçurtma görecekti haldeydi ne de şenlik. Yatağa gömülüp öğlene kadar uyumaktan başka bir arzum yoktu. Başımı yastığa ağır ameliyatlı biri gibi bıraktım. Açıklayabilirdim. “Başım ağrıdan çatlıyor,” derdim. “Başka zaman gideriz,” derdim. Bozulacak olursa, “Allah’ın son uçurtma şenliği mi bu canım!” derdim. Baktım olmadı kaşlarımı çatar, gözlerimde şimşekler çaktırırdım.

Ya o? O ne yapardı?

Kararlılıkla susup yüzüme bakardı. Hem de beni ilk kez görüyormuş gibi! Bacak kadar boyuyla, isteklerini elde etmenin bu en kestirme yolunu ne zaman, kimden öğrenmiş-

ti? Ama tabii kabahatin büyüğü bendeydi! O kadar abartılı konuşmuştum ki çocuğun iştahını şurup gibi açmışım. Yok dev uçurtmalar olacakmış da, yok ejderha uçurtmaları gökyüzünde fır fır dolanacakmış da... Tırnak kadar çocuğu önce heveslendir, sonra yarı yolda bırak! Vicdan sahibi bir yetişkinin yapacağı iş miydi bu? Böylesi bir insafsızlığı hak edecek ne yapmıştı yavrucak?

Hemen kalkmalıydım yataktan! Baş ağrısı dediğin neydi ki; geldiği gibi çekip giderdi. Verdiğim sözden dönmeliydim. Unutmamalıydım ki o sabah, yeryüzündeki anneler arasında, oğluna uçurtma gösterecek olanıydım ben! Kafam, bırak taşla dolmayı, kökünden kopsa sözümünden dönmeyecek, vazifemi yerine getirecektim.

Saate baktım. Gayet erkendi. Evde çıt yoktu. Demek uyanmamıştı. Çünkü her sabah o uyanır uyanmaz, koca bir ordu Allah Allah nidalarıyla odama dalar, kellemi kökünden koparıp bir tepsi içinde küçük şehzadeye sunardı. Hâlâ yerinde duran başımı birkaç dakikalığına yeniden yastığa bıraktım ve düşündüm.

Oğlum geçen yıl başlamıştı okula. Yıl boyunca dersler, ödevler, boyundan büyük sorumluluklar altında ezildiğini gördükçe içim daralıp durmuştu. Tamam, uygarlığın eğitim üzerine kurulduğunu kendi kendime hatırlatmış ve tesselli bulmaya çalışmışım çalışmasına ama ne kadar uğraşsam uğraşayım, tüm uygarlığın derlenip toplanıp daha yedi yaşındaki oğlumun sırtında taşıdığı –*kendi ağırlığından daha ağır*– okul çantasına sığabileceğini bir türlü kafama sokamamışım! Okullarda verilen eğitim hakkında, uluorta anlatamayacağım bazı düşüncelere sahiptim. Okul, sınıf, öğretmen üçlüsü aklıma geldikçe tüylerim diken diken oluyordu.

Sanırım bu tür sinsî düşüncelerin yarattığı suçluluk duygusuyla veli toplantılarını hiç aksatmamış; iki elim kanda da olsa, bütün yıl kanlı ellerimle okula koşturup durmuşum.

Başlangıçta her şey yolundaydı. Öğretmeni oğlumdan memnundu. Onu zeki ve sevimli buluyordu. Hızlı öğrenen, çabuk kavrayan vesaire vesaire. Övüyor, yere göğe koyamıyordu. Küçük bir dahinin annesi olduğumu düşündürüyordu bana bunlar. Diğer veliler arasında havamdan geçilmiyordu. Onu nasıl terbiye ettiğimi, hatta ne yedirdiğimi falan soruyorlardı. Son toplantıdaysa öğretmen fikrini değiştirmiş; oğlumun fazla hareketli ve hatta biraz da sorunlu bulunduğunu herkesin içinde söyleyivermişti.

Mesela ders saatinde terliyormuş oğlumun avucu, bu yüzden kayıyormuş kalemi, el yazısının kargacık burgacık olması bir yana, yere düşen kalemi almak için sürekli eğiliyormuş ve tabii kendisi de ne yapsın, çok kızıyormuş! “Olmuyor, olmuyor, olmuyor!” diyor.

Diğer veliler kınayan bakışlarla bana bakmış, sanki kendi çocukları süttten çıkmış ak kaşıkmiş gibi de “Aaa!” diyerek ayıplamışlardı. Öğretmen devam etmişti.

Bazen de ders ortasında fırlıyormuş oğlum yerinden; arkadaşlarının dikkatini dağıtan, sınıfın düzenini bozan ve tabii kendisinin otoritesini de sarsan bazı davranışlarda bulunuyormuş! Eh, tabii yakışsız kaçıyormuş tüm bunlar! Dili varmıyormuş söylemeye ama, onu bir psikiyatru götürsem iyi olacaktı! Hiperaktif miymiş neymiş! Zamane çocuklarında sık rastlanan feci bir hastalıkmiş bu! Amerika’da her on çocuktan dokuzunda görülüyormuş ve eğer tedavi edilmezse sonuçlarına katlanmak zorundaymış!

Diğer veliler, sanki kendi çocukları cennetten çıkma me-laikeymiş gibi tekrar etmişlerdi yine “Aaa!”. Ve öğretmen de devam etmişti yine.

Efendim suçluların, azılı katillerin, hırsızların, haydutların hepsi çocukluğunda bu tür davranışlar sergileyenlerden çıkmıyor muymuş? Bilmiyor muymuşum ben bunu? Öyleyse neden ilk kez duyuyormuşum gibi şaşkın şaşkın bakıyor-

muşum yüzüne? Herhalde tüm akli başında ebeveynler gibi ben de oğlumun topluma zararlı bir birey olmasını istemezmişim, değil mi?

Tabii istemezmişim canım, ha ha hay, hangi anne oğlunun elinde silahla markete dalıp kendi halinde alışveriş eden ve vergisini tıkr tıkr ödeyen vatandaşları katletmesini *-fazla Amerikan filmi izlemiş olmalıydı-* istermiş ki! Aman ağzından yel alsınmış! Ama fazla üzölmeme gerek yokmuş, çünkü benim gibi eğitimli bir annenin çocuğunun cani olma ihtimali çok düşökmüş!

Diğer veliler son kez “Aaa!” demiş ve öğretmen de nihayet susmuştu. Ben de eğitimli falan olduğumu unutup çaçaron bir mahalle karısı gibi önce öğretmenin üstüne atlayıp “Senin ağzını yırtarım kadın, ne psikiyatri ne hiperaktif!” demek istemiş; sonra diğer velilere dönüp “Siz asıl kendi moron çocuklarınıza bakın!” diye haykırmak arzusuyla kıvranmıştım. Fakat ne mümkün! Ağlamaklıydım ve her zamanki gibi topluma karşı boynum kıldan inceydi. Ağzımı açıp tek kelime edememişim. Yüzüm ateş gibi yanarken, “Tabii tabii, merak etmeyin,” diye gevelemişim, “en kısa zamanda götürürüm küçük caniyi bir psikiyatra!”

İnsanın çocuğunun dahiyle cani arasında gidip gelmesi gerçekten katlanılır şey değil. Okuldan bir sarhoş gibi, başım fırl fırl dönerek çıkmış; eve dönerken yolda kendimi koyuverip hüngür hüngür ağlamıştım. Kendimi parklara, bahçelere vurmak, eğitimden bihaber mutlu mesut yaşayan sokak adamlarıyla dağıtıp içmek istiyordum. Öğretmenin zehirli sözleri ve velilerin delici bakışları beni paramparça etmişti.

İnanamıyordum da! Benim fındık suratlı oğlum, gelecekte can yakmaktan haz duyan biri mi olacaktı? Konuyu derhal kocamla, yani eski kocamla konuşmalı, oğlumuzun aci-

len iyi bir psikiyatra ihtiyacı olduğunu söylemeliydim. Herhalde o da bir caninin babası olmak istemezdi!

Tabii her şeyden önce durumu çevreye çaktırmamalıyım. Öyle ya, cani olacak bir çocuk ve onun annesiyle kim ahbaplık etmek isterdi ki? Toplumla içten içe hak vermeden edemiyordum. Öğretmenin sözlerinde az da olsa doğruluk payı mevcuttu. Bazı günler, istediğini elde etmek için nasıl da inatçı oluyordu! Tabii ya, kuşkulanan için sadece o günleri hatırlamak yeterdi. Bir kaşıkçık yemeği ağzına almamak için nasıl da direniyor, nasıl da kendisini yerden yere atıyordu! Demek içindeki canavarın etkisiyle böyle davranıyordu yavrucak!

En çok şu *hiperaktif*e takılmıştı ama aklım! Bozuk asansör yüzünden dik merdivenleri tırmanırken her basamakta tekrarlamıştım:

*Hiperaktif, hiperaktif, hiperaktif...
Zavallı oğlum hiperaktif!*

Son katın basamaklarını tırmanırken öğretmeni ve eğitim sistemini suçlamaya başlamıştım.

“Kardeşim senin ya da şu berbat eğitim sisteminin hiç mi suçu yok? Memlekette eğitim yok diye bas bas bağırıyor mu televizyonda bilirkişiler? Biraz daha anlayışlı olamaz mısın? Çok mu zor bu! Sen değil misin her toplantıda ‘sevgiyle çözülmeyecek sorun yok’ diyen?”

Çok çirkin olduğunu biliyorsun değil mi? Sen önce saçını boyamayı öğren! Gece sokağa çıksan, gün birden ağarır saçındaki beyazlardan! Neyse, böyle konuşmamalıyım seninle. Ne de olsa oğluna bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olacak tıynetle bir annemim ben.

İyi ama sen de biraz daha tatlı dilli olsan n’olur yani! Düşün bir, eğer sen bana, diğer velilerin duymamasına özen göstererek ve rujlu dudaklarına hoş bir tebessüm de takınarak, ‘Hanımefendi, oğlunuzun kışında kurt var!’ deseydin

mesela, benim de içimde problemin haline dair bir umut yeşerirdi değil mi?

Hele hele, az daha yaratıcı olup da ‘Oğlunuz, hanımefendi, ders ortasında coşkun bir sel gibi kabarıp yatağından taşıyor, arkadaşlarını da önüne katıp yıkıcı bir güç haline geliyorlar, eh haliyle benim de otoritem bu azgın selin önünde kuru bir ağaç gibi kökünden çatırıyor!’ deyiverseydin bak ne iyi olurdu! O zaman ben de sana, ‘İsterseniz şu karşıdaki pastanede birer sütlaç yiyelim, hem tatlı tatlı konuşuruz,’ derdim, değil mi ya!”

İşte böyle. Bana göre sorunların halli, ancak böylesi hakikatli itiraflar ve hiç değilse bir parça dilbazlıkla mümkündür.

Bu son veli toplantısından sonra oğluma acımaya da başlamıştım. Ona bakarken içim kıyılıyordu. Yerli yerinde isteklerine dahi şiddetle karşı çıkıyor, “Seni küçük canı seni!” diyordum. Çocuk boynunu büküp melül mahzun uzaklaşıyordu yanımdan. Üzülüyordum! Resmen canım yanıyordu. Onun bir canı olmasını istemiyordum ve sanki bunu engellemek elimdeydi ama nasıl yapacağımı bilememenin çaresizliğiyle kıvranıyordum.

İşte tam da o günlerde bir sabah, servis aracının içinde yorgun argın, başımı cama yaslamış ve gözümü yoğun trafikteki özel araçların özel sürücülerine kıskançlıkla dikmişken, yol kenarındaki *bilboard*’u fark ettim. Kanarya sarısı zemin üzerinde, kuyrukları neşeyle kıvrılmış rengârenk uçurtmalar ve hemen altında iri puntolarla yazılmış şu yazı dikkatimi celbetti.

Dalin Uçurtma Şenliği

Bu Cumartesi çocuklarımızı alın, gelin!

Sabiha Gökçen Havalimanı yanı

Otobüs Kalkış Saati: 10:00 / Taksim - AKM Önü

Eskilerin deyimiyle, iyileşecek hastanın doktor ayağına gelirmiş! Cumartesi sabahı erkenden uyanıp oğlumu oraya götürmeye o dakika karar verdim. Böylece biricik yavrumun içinde kabaran çılgın enerjiyi uçsuz bucaksız kırlarda boşaltmasını sağlayacak, bir canı olmasını engelleyecek ve onu zorlu hayat mücadelesinde yalnız bırakmayacaktım.